

Knorr

de Volkskrant
no. 24 januari 2001

'Melkboer, heb je iets voor de mieren?', vraagt het Surinaamse meisje lizig van onder haar vlechtjes met gekleurde kraaltjes. 'Natuurlijk', zegt mijn vader, nooit te beroerd voor een grapje. 'Wat wil je: suiker, stroop, limonadesiroop?' 'Nee', zegt ze, met een stem die als een sirene door de winkel schalt. 'Ik bedoel tégen de mieren!' Met lege handen, maar een ervaring rijker verlaat Chiquita onze melkwinkel op de hoek.

Als mijn broer en zusjes het hebben over 'de buurt', dan bedoelen we nog steeds de Boerenstraat, in de Haagse Transvaalwijk van rond 1975. Waar anders wonen mevrouw Moes en mijnheer Nijman, die je een bonbon lieten proeven als je in je Scouting-uniform 'een heitje voor een karweitje' kwam doen? Mevrouw Egberts die zo verschrikkelijk dik was? Het 'paarse vrouwtje', dat de indruk wekte dat ze net in de straat achter ons was komen wonen - ze kende immers niemand? In werkelijkheid woonde ze er al dertig jaar, sinds het oorlogsbombardement van het Bezuidenhout.

Later veranderde de straat en werd het er zeer intercultureel. Maar ook de Pakistaanse buurman, de Turken van verderop en de Surinaamse gezinnen kwamen bij ons, bij de melkboer op de hoek.

Op een dag vertelt een ouder echtpaar dat ze een hond willen nemen. Mijn vader, gewend om vraag en aanbod bij elkaar te brengen, zorgt ervoor. Opa en oma hebben immers nog een vuilnisbakkie lopen en zo verhuist het beestje van de boerderij naar de

grote stad. Uiteindelijk wil het stel het hondje niet: het is te oud. Die dag krijgen alle kinderen na het afrekenen de vraag of ze het hondje willen hebben. 'Ja, leuk', is het antwoord dan, maar stevast komt het beestje na een korte wandeling weer terug. 'Het mag niet van mijn moeder, melkboer.'

Uiteindelijk neemt ome Jan het mee. Hij vindt het wel gezellig, zo'n hondje in huis. Vanaf die dag heet het beestje Porky en mijn ouders houden er een goede klant aan over. Voor Porky geen hondenbrokken of voer uit blik. Nee, ome Jan koopt een paar keer per week een pond gebraden varkensfricandeau voor zijn hond: de duurste vleeswaar die we in huis hebben.

Op verjaardagen doet dit soort verhalen het nog steeds goed. Zelfs op het werk kan ik ze als voorbeeld gebruiken. Natuurlijk kun je vertellen dat moslims geen varkensvlees eten. Maar het blijkt beter als ik vertel hoe dat bij ons in de winkel ging.

Als op een keer een Turkse man een pakje soep komt halen, vraagt mijn moeder hem welk merk hij wil: California of Knorr. Ze ziet hem bedenkelijk kijken. Knorr? Dat kan niet goed zijn voor een moslim! 'Doe maar California', zegt hij beslist.

Anja Straathof, Apeldoorn

In De Buurt schrijven lezers over het belang van hun woonomgeving. Zend uw bijdrage van 450 à 500 woorden aan: Redactie de Voorkant, de Volkskrant, Postbus 1002, 1000 BA Amsterdam. E-mailen kan ook: devoorkant@volkskrant.nl